

ΣΦΑΙΡΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ 8^{ΟΝ} ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 393

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 14 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1926

ΟΙ ΠΕΙΡΑΤΑΙ ΤΟΥ ΠΑΛΑΙΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΚΑΙ ΡΩΜΑΝΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

Οποσδήποτε, διά να γιορτάξω ὁ Ναμπής δι' αὐτὴν ἐργασθεὶς καὶ ἐπιτάξας ὑπὲρ τῆς σωτηρίας του, ἂν πράγματι ἐκινδύνευεν, ἔσκυψε πάλιν πρὸς τὴν θύραν καὶ ἐφώνησε: — Περὶ μὲν Ναμπή... Πῶς νὰ ξυπηγήσω τοὺς δούλους νάρθουν νὰ ἀνοίξουν τὴν πόρτα, γιατί ἐγὼ δὲν μπορῶ.

- Τί τρέχει Ἀζίζρα;
- Δὲν ξέρω...
- Μὰ τί φωνάζεις λοιπόν;
- Φωνάζω γιατί ὁ Ναμπής ἐχάθη...
- Ἐχάθη!
- Ναί, τόσον ὥραν τὸν ζήτη...
- Θάινε στὸν μπαξέ...
- Δὲν εἶνε...
- Θάινε στὸ μπαξά...
- Δὲν εἶνε... Ὅμως μέσα στὸ σπιτάκι τοῦ περιβολᾶρη κατὶ εἶνε.
- Σάν τι;
- Κἀποιοὺς ἀνθρώπους κλειδωμένους...
- Κλειδωμένοι!
- Καὶ μογγολοῖς σὰν νὰ ποιά! Ἀλλάχ!
- Μὴν τὸ δῶσες ποτέ. Ὅμως κακὸ πρᾶγμα βάζω μετὰ τοῦ μου;
- Τί, Ἀζίζρα;
- Ὅτι ἐκεῖ μέσα εἶνε ὁ Ναμπής... ἀρροστός... βαρβάρους... λαβωμένους...
- ἔξω κι ἐγὼ...
- Λαβωμένοι! δὲν γίνεται... Ἐλάτε νὰ ἰδοῦμε...

Οἱ ὑπηρέται, μέσῳ τῶν ὑποκλινομένων καὶ ἡ Ἀζίζρα, ἐφθάσαν πρὸς τὴν κλειστήν; θύραν τοῦ οἴκου.

— Εἶνε κλειστή καὶ δὲν ἀνοίγει εἶπεν ἡ Ἀζίζρα.

— Τώρα θὰ τὴν ἀνοίξουμε ἐμεῖς. Ἐνας ἐξ αὐτῶν, ὁ ρωμαλεώτερος, ἐπροχώρησε τότε. Ἐσπάρσε μετὰ τῆς πλάταις του τὴν θύραν καὶ ἐκίνησε, μὲ ἕνα ἐλαφρὸν τριγμὸν μόνον, ὑπεχώρησε, ἐνδῶκε καὶ ἦνοιξε.

Εἰσῆλθαν τότε οἱ ὑπηρέται εἰς τὴν καλύτερην, καὶ τὴν βοήθησε τοῦ φωνᾶς μίαν λυχνίαν ἣ ἵσχυρα ἦτο ἀναμμένη ἐκ λάθους ὑπὸ τοῦ Ἐλῆνος κατὰφωσαν νὰ διακρίνουν τὸν Ναμπή ἐπὶ τῆς κλίνης.

— Ἄλλ' εἰς κατάστασιν φοβερὰν ἀλήθως. Ἀπὸ τὴν ἀγνίαν τὴν ὁποία ὁ θυρωρὸς εἶχε καταβάλει μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ὅπως ἀπαλλαγῆ τῶν δεσμῶν του εἶχε γίνει διάβροχος ἀπὸ τὸν ἰδρώτα. Τὰ μάτια του εἶχον ἐξοικωθῆ, καὶ ἔτρεμεν δόλοισι.

— Ἐνα μαχαίρη γρήγορα. Τὸ ἔσκυψε τὰ δεσμὰ, τοῦ ἀφῆρσαν τὸ φέροντρον, τὸν ἐσηκώσαν ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ τὸν ἀφῆκαν νὰ συνέλθῃ ὄλιγον.

— Ἐνας ἀνὴρ ποσὲ εὐρόκετο ἐπὶ τοῦ παρὰθύρου, — Νά τος... Νά τος! — Τὰ τουφέκια μὰς γρήγορα. — Νά τὸν σκοτώσουμε τὸν γκισούρη. — Ἀς πάη ἕνας νὰ φέρῃ τὰ τουφέκια. — Ἐγὼ.

Εἰς τὸν ὑπηρέτῳ ἀπῆλθε τρέχων. Ἄλλος πλησίασε εἰς τὸν τοῖχον διέκρινε τὸ σχοινί, διὰ τοῦ ὁποίου ὁ μυστηριώδης ταύτης εἶχεν ἀνέλθει εἰς τὸ ὕψος τῶν παραθύρων.

— Νὰ τὸ σχοινί! ἀνέκραξε θριαμβευτικῶς. — Νὰ ἀνεβῶμε ἐπάνω. Τὸ εἶπεν, τὸ ἀπεφάσιον, δὲν τὸ ἔκαμεν ὄμως.

Ἡ ἀναρχίσις εἰς τὸσον ὕψος δὲν ἦτο εὐκολὸς εἰς ἀνθρώπους σχεδὸν ναυροῦς, δυσκινήτους, ἀγυμνάστους. — Καλλίτερα νὰ τὸ κόψουμε. — Κάντε μου πλάτες.

— Ἐνας ἔσκυψε. Ἄλλος ἀπῆλθεν ἐπὶ τῆς γαλίας του. Ἐπὶ τῆς γαλίας τοῦ δευτέρου ἀπῆλθε τρίτος μὲ ἕνα μαχαίρη εἰς τὸ χεῖρ. Ἡρῆσεν τὸ σχοινί καὶ τὸ ἔκοψε. Τὸ ἀποκοπὴν τεμάχιον ἔπεσον εἰς τὴν γῆν. Οὕτω ἔν μέσον φυγῆς τοῦ Ἑλλήνος ταύτου, τὸ διὰ τοῦ σχοινοῦ, τοῦ ἀπεκλεισθή.

— Γκισούρη... Καὶ ἂν θέλης νὰ φύγῃ; δὲν θὰ μορῶσες. — Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ ἀπαλθὸν ὑπηρέτης; ἐπέστρεψε φορτωμένος ὄπλα.

— Τὰ τουφέκια μὰς... νὰ... Ὅ εἰς; μετὰ τὸν ἄλλον ὑπηρέτης ὠκλήθησαν. Ἐπειτα ἐσκόπευσαν κατὰ τοῦ ναυτοῦ ἐκείνου, ὁ ὁποῖος εἰς τὸ ὕψος ἐπάνω εὐρισκόμενος, δὲν εἶχε ἀντιληφθῆ τὰ κινήσων αὐτοῦ συμβάνοντα, καὶ ἐπυροβόλησαν...

— Βαρδὰτε ἀπὸ κατὰ γιατί θὰ πῶς ὁ σκοτωμένῳ ἔφωναξεν εἰς τὸν ὑπηρέτῳ πρὸς τοὺς ἄλλους παραμερησάνας ἐν ταχυτήτι. Ἀλλὰ σκοτωμένῳ κανεὶς δὲν ἔπεσον... Τὶ συνέβαινε λοιπόν;

— Ἐσῆκωσαν καὶ πάλιν τὰ μάτια τῶν εἰς τὸ παρὰθύρον καὶ παρετήρησαν.

— Ἐνας ἀνὴρ ποσὲ εὐρόκετο ἐπὶ τοῦ παρὰθύρου, — Νά τος... Νά τος! — Τὰ τουφέκια μὰς γρήγορα. — Νά τὸν σκοτώσουμε τὸν γκισούρη. — Ἀς πάη ἕνας νὰ φέρῃ τὰ τουφέκια. — Ἐγὼ.

Εἰς τὸν ὑπηρέτῳ ἀπῆλθε τρέχων. Ἄλλος πλησίασε εἰς τὸν τοῖχον διέκρινε τὸ σχοινί, διὰ τοῦ ὁποίου ὁ μυστηριώδης ταύτης εἶχεν ἀνέλθει εἰς τὸ ὕψος τῶν παραθύρων.

— Νὰ τὸ σχοινί! ἀνέκραξε θριαμβευτικῶς. — Νὰ ἀνεβῶμε ἐπάνω. Τὸ εἶπεν, τὸ ἀπεφάσιον, δὲν τὸ ἔκαμεν ὄμως.

Ἡ ἀναρχίσις εἰς τὸσον ὕψος δὲν ἦτο εὐκολὸς εἰς ἀνθρώπους σχεδὸν ναυροῦς, δυσκινήτους, ἀγυμνάστους. — Καλλίτερα νὰ τὸ κόψουμε. — Κάντε μου πλάτες.

— Ἐνας ἔσκυψε. Ἄλλος ἀπῆλθεν ἐπὶ τῆς γαλίας του. Ἐπὶ τῆς γαλίας τοῦ δευτέρου ἀπῆλθε τρίτος μὲ ἕνα μαχαίρη εἰς τὸ χεῖρ. Ἡρῆσεν τὸ σχοινί καὶ τὸ ἔκοψε. Τὸ ἀποκοπὴν τεμάχιον ἔπεσον εἰς τὴν γῆν. Οὕτω ἔν μέσον φυγῆς τοῦ Ἑλλήνος ταύτου, τὸ διὰ τοῦ σχοινοῦ, τοῦ ἀπεκλεισθή.

— Γκισούρη... Καὶ ἂν θέλης νὰ φύγῃ; δὲν θὰ μορῶσες. — Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ ἀπαλθὸν ὑπηρέτης; ἐπέστρεψε φορτωμένος ὄπλα.

— Τὰ τουφέκια μὰς... νὰ... Ὅ εἰς; μετὰ τὸν ἄλλον ὑπηρέτης ὠκλήθησαν. Ἐπειτα ἐσκόπευσαν κατὰ τοῦ ναυτοῦ ἐκείνου, ὁ ὁποῖος εἰς τὸ ὕψος ἐπάνω εὐρισκόμενος, δὲν εἶχε ἀντιληφθῆ τὰ κινήσων αὐτοῦ συμβάνοντα, καὶ ἐπυροβόλησαν...

— Βαρδὰτε ἀπὸ κατὰ γιατί θὰ πῶς ὁ σκοτωμένῳ ἔφωναξεν εἰς τὸν ὑπηρέτῳ πρὸς τοὺς ἄλλους παραμερησάνας ἐν ταχυτήτι. Ἀλλὰ σκοτωμένῳ κανεὶς δὲν ἔπεσον... Τὶ συνέβαινε λοιπόν;

— Ἐσῆκωσαν καὶ πάλιν τὰ μάτια τῶν εἰς τὸ παρὰθύρον καὶ παρετήρησαν.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΑΡΜΕΝΗ

ΥΠΟ ΛΙΔ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

Ὁ ἐναντι τοῦ διβανίου τοῦχος εἶχεν ἀνοίξῃ εἰς εὐμεγέθη θύραν, καὶ νερὰ γυμνὰ, ὄχρα καὶ τρέμουσα, μὲ τὰ ἐνδύματα ἀποστᾶζοντα ὑγρασίαν καὶ ἰδρώτα, ἐρρίφθη πρὸ τῶν ποδῶν τῶν γονυπετῆς καὶ κράζουσα διὰ φωνῆς κλαυθμηρᾶς: — Μὴ φοβῆσθε!... δὲν εἶμαι φάντασμα... ἀνθρώπος εἶμαι... μὴ φρονάζετε... λυπηθῆτέ με!

Διὰ τῆς μυστικῆς ὑπονομίας. Ὁ ἀναγνώστης θὰ ἐνόησε βεβαίως, ὅτι ἡ κορουσιασθεῖσα πρὸ τῶν νεαρῶν χανουμισσῶν γυνή, ἦτο αὐτὸς ὁ Τιγγράν, ἢ δὲ θύρα ἣ ἀνοίχθεισα εἰς τὸν διάδρομον ἦτο ἡ ἀνταποκρινόμενη εἰς τὴν θύραν τοῦ λουτήριου τῆς φροντισίας Χαϊδίν.

Ὁ νεαρὸς Ἀρμένιος, πεισθεὶς ἐκ τῶν κραυγῶν τῆς Ζαῆ καὶ ἐκ τοῦ θορύβου τῶν Ἀλβανῶν σωματοφυλάκων εἰς τὸ διαμέριμα τῆς Χαϊδίν, ὅτι ἡ ἐρημνία του εἶχεν φωνεθῆ, ἀπεφάσιον πλεόν ν' ἀκολουθῆ τὴν διευθυνσίν τῆς κρύπτῃς, ἀγνοῶν ποῖ θὰ τὸν ὀδήσει. Διὰ τοῦτο σκεπτικῶς ἐπὶ τὴν ἀποκρίσιν τῆς σκεπτικῆς ὀδοῦ καὶ ν' ἀποπειραθῆ τὴν σωτηρίαν του διὰ τῆς ἐτέρας θύρας. Καὶ ἐπροχώρησεν ἀποφασιστικῶς. Τὸ ἔδαφος τοῦ διαδρόμου δὲν ἦτο πλεόν ὁμαλόν ὅπως θὰ ἦτο βεβαίως κατὰ τὴν ἐσπῆρην ὅπου ὁ ἐραστὴς τῆς Σουλτάνας εἰσέδωκε δι' αὐτοῦ εἰς τὸν κοίτωνά τῆς. Ἐφ' ὅσον ἐξεταζομένη ἐντὸς τῶν τοίχων τοῦ σερaglio τοῦ ἔδαφος ἦτο λείαν καὶ ὁμαλόν. ἐπροχώρησε δι' αὐτοῦ βραδέως μὲν ἀλλ' ἀκόπως. Ὅτε ὄμως ὑπερέβη τὴν ὑπόνομον τὴν ἀνταποκρινομένην εἰς τοὺς τοίχους τὸ ἀνακτόρου καὶ ἐφθάσεν ἐντὸς τοῦ ἐδάφους τοῦ λουτροῦ ἣ δυσχερῆσαι τῆς ποσχωρήσεως του ἐπολλαπλασιαζέτω ἀπὸ βῆμα εἰς βῆμα. Χώματα καταπεσοῦντα διὰ τοῦ χρόνου ἀπὸ τῆς παλαιᾶς τῆς ὑπονομίας καὶ ἀπὸ τὸ ἀνω μέρος, εἶχαν φράξει εἰς ἀρκετὸν ὕψος τὸν ὑπόγειον διάδρομον μολοντὶ τὸ ὄλιγον ὕψος αὐτοῦ ὑπερέβαινε τὸ ἀνάστημα ὑψηλοῦ ἀνδρός. Ὁ Μερσίμπερ εἶχε κανονίσει τὸ ὕψος μὲ τὸ ἀνάστημα του. Τοῦτο ἠγάγκαζε τὸν Τιγγράν νὰ προβαῖν μετὰ μεγίστης δυσχερείας διὰ μέσου τοῦ ἀδιαιπεράτου σκότους.

Ἄλλὰ ποῦ ἐβράδιεν ἐν τῷ ἐπιμήκει ἐκείνῳ τάφῳ; Ποῦ καὶ πότε θὰ εὐρίσκειτο πρὸς τῆς μυστικῆς ἐξόδου; Ὅθ τὴν εὐρισκὴν εὐκόλως εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὑπονομίας ἢ μὴ εὐρίσκειτο πλαισίως ἐπὶ τοῦ τοιχώματος τὸ δὲ σκότος δὲν ἔφαινε αὐτὸν νὰ διακρίνῃ τὸ ἐλατήριον; Τέλος δὲ ἦτο κατοικήσιμος ἡ ἐπαυλὶς τῆς Τζερμιλέ, καὶ ἀπὸ τοῖσους ἐκατοικεῖτο;

Ἡ ἴδια εἶπε ἡ ἐπαυλὶς ἡδύνατο νὰ εἶνε ἔρημος τὸν ἀνεκούφιζε, καὶ τὸν ἐνεθάρρυνεν εἰς τὴν δυσχερῆ προχωρήσιν του διὰ τοῦ σκότους. Ὅθ ἦτο εὐκόλον νὰ εἰσελθῆ εἰς τοὺς ἀκατοκήτους θαλάμους αὐτῆς καὶ νὰ ἐξελθῆ ἐκείθεν χωρὶς νὰ ἀντιληφθῆ κανεὶς, Ἄλλ' ἔάν ἡ ἐπαυλὶς ἦτο κατοικήσιμος; Τὸ μυστικὸν θ' ἀπεκαλύπτετο, καὶ ἦτο προφανὸς κατεστραμμένος.

Ὁ Τιγγράν εἰς τὸ συμπέρασμα τοῦτο ἠσθάνθη ῥίγος, τὸ ὁποῖον ἐπήρσαν ἡ ὑγρασία τῆς ὑπονομίας. Ἄλλὰ νὰ ἐπιστρέψῃ πάλιν εἰς τὸ Γιλδίθ θὰ ἦτο ἀκόμη μεγαλύτερα ἀρροσύνη, ὁ κίνδυνος θὰ ἦτο ἀσφαλτέστερος. Δὲν ὑπῆρχε ἄλλη διέσδοδος εἰμὴ ἐκείνη τὴν ὁποῖαν ἀνεζητεῖ.

Ἐμπρός, εἶπε, προσπαθῶν νὰ ἐμπνεύσῃ θάρρος εἰς τὸν ἑαυτὸν του. Ὁ Θεὸς μ' ἐβόηθησεν ἕως τώρα, καὶ δὲν θὰ με ἀφήνῃ νὰ χαθῶ ἀφοῦ δὲν ἔκαμα τίποτε κακόν, παρὰ νὰ ἐργασθῶ ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῶν ἀνθρώπων του.

Καὶ προετίνας ἐκ νέου τὰς χεῖρας μετὰ προφυλάξεως, ἐπροχώρησε διὰ βραδέως βήματος. Μετὰ τῆς στιγμῆς ἠσθάνθη ὅτι οἱ πόδες του εὐρίσκον καὶ πάλιν ἐμπόδιον πρὸς αὐτόν. Ἦτο φραγμὸς ἀπὸ χῶματα προσεπῆθους νὰ τὰ διασκελίσῃ. Ἄλλ' ἦτο ἀδύνατον, ὁ φραγμὸς ἦτο ὑψηλός. Ἀπεφάσιον ν' ἀναλθῆ ἐπ' αὐτοῦ. Ἀπῆλθεν ὄλιγον βοηθούμενος ὑπὸ τῶν χειρῶν, ἀλλὰ μετὰ στιγμῆν ὄλισθησε καὶ κατέπεσε. Τὸ φράγμα ἐκείνο τὸ ὄγκος ἀπὸ χῶμα τὸ ὁποῖον διὰ τῆς διαρκούς ὑγρασίας εἶχε καταστῆ γλοιώδες καὶ ὀλισθηρόν.

Ἐν τούτοις ἡ ἀποτυχία του δὲν τὸν ἀπεθάρρυνεν. Ἀπεπειραθῆ καὶ ἐδευτέρου. Τὴν φρονὰν αὐτὴν ἠδυνήθη ν' ἀνέλθῃ ὑψηλότερα ὄλιγον κατορθώσας διὰ νὰ ὑψώσῃ τὴν μίαν χεῖρα ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς του, παρετήρησεν ὅτι ἡ χεῖρ του προσεκόρευεν ἐπὶ τοῦ γυῖνου στεγασματος τῆς κατακόμβης. Τὸ στέγαμα ἀπέσταξεν εὐρώτα. Μεταξὺ δὲ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀνωτέρου μέρους τοῦ φραγμῶτος, ἐμπεσοῦντο μὲν ὄλιγον ἐκατοστῶν κενόν, διὰ τοῦ ὁποίου μόνον ὅμως ὄφρα θὰ ἦτο δυνατόν νὰ διέλθῃ. Ὁ Τιγγράν ἀφῆθη νὰ ὀλισθηθῆ ἐκ νέου μέχρι τοῦ διαπέσου... Ὁλόκληρον τὸ σῶμα του ἐκ τῆς ἀγωνίας τῆς ἀναρχίσεως ἐπὶ τοῦ φραγμοῦ καὶ ἐκ τῆς ἀγωνίας τοῦ κινδύνου διεσπάρετο ἀπὸ ἰδρώτα.

Ἐπέλεσται! ἐσκέφθη καθαρῶς τὸ μετώπον του διὰ τοῦ φορέματος τῆς Χαϊδίν, τοῦ ὁποίου τὸ ἔμπροσθεν μέρος ἔβρανον ἐκ τοῦ γλοιώδους βορβοροῦ, ποῦ εἶχε προσκολληθῆ ἐπ' αὐτοῦ διὰ τὸν ἀποπειρῶν τῆς ἀναρχίσεως τετέλεσται! αὐτὸ τὸ ἐμπόδιον δὲν θὰ ἠμπορέσω νὰ τὸ περάσω ποτέ!

ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΥΠΟ ΙΩΑΝΝ. ΚΟΝΔΥΛΑΚΗ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

Ἡ Ἀγάπη τῆς, ἡ ὁποία ἦτο μεγάλη ὡς τὸ ἄπειρον, θὰ εἶχε τὴν δύναμιν νὰ τὸ καταρτίσῃ. Ὅθ τὸν συνειθίσει νὰ συμμαζεύεται ἐνορεῖς καὶ νὰ ξυπνᾷ πρᾶϊ. Δὲν ἦτο κατάστασις αὐτὴ νὰ κοιμᾶται περασμένα μεσάνυχτα καὶ νὰ ξυπνᾷ ἔς τὰς ἐννέα καὶ εἰς τὰς δέκα, ἐνίοτε δὲ καὶ τὸ μεσημέρι. Ὅθ τὸν κατέπειθε νὰ πάρῃ τὸ διπλωμα του ἢ νὰ κάμῃ μίαν ἄλλην ἐργασίαν καὶ νὰ ζῆ φρόνιμα. Ἐτοί δὲ θὰ ἐβλεπαν οἱ γονεῖς του, θὰ ἐβλεπεν ἡ κυρία Ἐρασμία διὲν ἡ γυναῖκα τὴν ὁποῖαν εἶχε πάρεϊ ὁ υἱὸς τῶν, καὶ μὴ ἦτο χαμίλια πλουσίαν, δὲν ἠέξουρε γράμματα, οὔτε πῦνῳ ἄλλο δὲν ἦτο καὶ «παλρογυναῖκα» καὶ ἔσπερην εἰς τὸ καλὸν τὸ υἱὸν τῶν.

Δὲν ἠθέλησαν ἀπὸ τὰ χρήματα καὶ τὰ πλοῦτη τῶν. Τοὺς ἦρκει καὶ τοὺς ὑπερήκοι ἢ πτωχὴ τῶν εὐτυχῶν, τὴν ὁποῖαν δὲν ἀντήλασσον μὲ ὅλα τὰ πλοῦτη τοῦ κόσμου. Ὅθ εἰργάζετο ὁ Ἀριστοτέλης ὡς φρόνιμος καὶ τίμιος ἀνθρώπος, θὰ εἰργάζετο καὶ αὐτὴ, θὰ ἐργαζέται ἐν ἀνάγκῃ, θὰ ἐπλῆν, καὶ ὅλαι τὰν αἰ προσπαθῆσαι καὶ φροντίδας θὰ ἐπέβλεπον εἰς τὸ ἀγαπῆτὸν πλάσμα, τὸ ὁποῖον ἐμελλε νὰ ἔλθῃ μετὰ τῆς καιρῶν εἰς τὸν κόσμον.

Ὁ Ἀριστοτέλης ὑπερήλυθ οὐκί προθύμως εἰς τὴν πειθαρχίαν τῆς νεαρᾶς τοῦ συντροφοῦ, ἦτις ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῶν ζωῆ ἀπέκτησε νέα δέληγγρα. Ὁ υἱὸς τοῦ ἀρχαιολόγου τὴν ἡγάπα ἀλλὰ τὴν ἡγάπα μὲ τὸν ἐρωτὰ τῶν αἰσθησῶν, τὸν ὁποῖον σάττον ἡ βραῖων φρονεῖ ὁ κοροσ. Ἐάν ἦτο ὀλιγώτερον δισταραμένος, ἴσως θὰ τὴν ἡγάπα μὲ ἔρωτα βαθύτερον καὶ εὐκρινέστερον, ἴσως τὸ γλυκὺ δέληγτρον τοῦ ὁποῖου ἀνέδιδεν ἡ ἀκακος ψυχὴ τῆς θὰ τὸν ἐκυριεύετο περισσώτερον.

Ἄλλ' ἡ ψυχὴ αὐτοῦ εἶχε σκληρευθῆ καὶ πορωθῆ ὑπὸ τῶν κακῶν ἔξω. Φύσει δὲν ἦτο κακὸς ὁ Ἀριστοτέλης, ἀλλ' ἦτο στενοκέφαλος, ἐκ τῶν ζωηρῶν ἐκείνων στενοκεφάλων, οἵτινες κἀμνοισιν ἐντύπωσην ἐξ ὕπνου παιδίων. Καὶ ἂν ἴδικο ἐπιμέλεια τις εἰ, τὴν ἀνατοφῆν του, ἴσως θὰ ἐτρέπετο πρὸς τὸ καλὸν καὶ θ' ἀπέπτεσον ἀγαθὰς τινὰς ἰδιότητας. Ἄλλ' ἀρεθὶς εἰς τὴν τύχην του, εἶπε κατὰ τὴν παιδικὴν καὶ ἐφηβικὴν του ἡλικίαν ἴφθονον τὸ δηλητήριον τῆς διαστροφᾶς, καὶ εἰ κτηνώδης ἦεν, εὐροσῆαι ἐλευθέρην ἀναπτύξιν, ἀπέπτεσον πᾶν δὲι ἀγαθὸν ὕληρχεν ἐν σέματι εἰς τὴν νεαρὰν ψυχὴν του.

Ὁ παλληκαρισμὸς ἀπέτελεσται τὸ ἰδεώδες αὐτοῦ καὶ ἔδωκε τὸν τόπον του εἰς πᾶσαν αὐτοῦ τῆσιν. Εἶχε συνειθισθῆ πρὸς τοὺς ἄλλους νὰ θεωρῆ παλληκαρισμὸν τὴν ἀποκλήνην δυστυχῶν νεανίδων ἀπροστατευτῶν, καὶ κομπάζει ἀρηγίῳ ἔπειτα εἰς τοὺς φίλους του, ἴσως θὰ ἐτρέπετο πρὸς τοὺς ἄλλους. Δὲν ἦτο δὲ ἡ Μαριώρα ἢ πρὸ τῆς ὑπερήτριας ἡσας ἐπέπεμπετο ὑπὸ τῆς ἀμέλειαν κυρία, Βουλέκα ἐγκυρῶ.

Ὅμως ἀπὸ ἀσεκτικῆς εἶχε οἰκθῆ καὶ τῆς Μαριώρας, πρὸς νὰ λάβῃ κατόπιν τὴν εὐχορτίσθιν καὶ τὴν ὑπερηλίαν νὰ προσθέσῃ εἰς τοὺς ἄλλους του καὶ τὴν κατὰκτιν τῆς φρονίας Τηνιακίας. Ἄλλ' ἡ ἀντίστασις αὐτῆς διηγείρεν ἐν αὐτῷ βαθμῶν πῶθον ἀγνοῦστον καὶ εἰ μὴ μὲν τὸ σκόρον κινήσων ἐξουθῆ εἰς ὅ, μὲ μακαρίαν. Μετὰ τὸν γάμον ὄμως ἡ ἀπόλαυσις ἤρχισε νὰ φέρῃ ὄλιγον κατ' ὀλίγον τὸν κόρον. Ἄλλ' ἡ γλυκεία χωρὶς καὶ τὸ ὄμορον κάλος τῆς Μαριώρας τὰ ὁποῖα παρουσιαζοῦν κατ' ἐκάστην νῆα θέληγγρα, ἐξήσκον ἀκόμη ἐπίδρασιν τινὰ ἐπ' αὐτοῦ, Τώρα μάλιστα ἐν τῇ νῆα τῶν ζωῆ, ὁ ἔρω; αὐτῶν ἀνεσώθη καὶ ὁ Ἀριστοτέλης εὐρισκον ἱκανὴν τέρψιν καὶ αὐτὸς ἐν τῷ οικογενειακῷ ἔκαστῳ βίῳ. Τοῦ ἔρω; νὰ ἐκφάνεται πρᾶϊ πρᾶϊ καὶ νὰ πηγαίῃ εἰς τὴν ἀγορὰν διὰ νὰ φωνίσῃ, νὰ γοργᾷ διάφορα στολίδια τοῦ σπιτιοῦ, νὰ εὐρίσκη τὴν γυναικοῦλα του περιμεινοῦσαν αὐτόν καὶ ἀταμειβουσα τὴν ἐπιμέλειαν αὐτοῦ μ' ἕνα φιλάκι. Εἰς πάντα ταῦτα ἔπρεσκον ἡδονὴν ἀνάλογον πρὸς ἐκείνην τὴν ὁποῖαν αἰσθάνονται τὰ παῖδια μιμούμενα τοὺς μεγάλους.

Ἄλλ' ἡ τάξις αὐτῆ καὶ ἡ γολήνη δὲν δὴρχεσαν ἐπὶ μακρόν. Ὁ Ἀριστοτέλης ἤρχισε νὰ βαρύνεται τὸν μονότονον ἐκείνον βίον καὶ ὄλιγον κατ' ὄλιγον ἔπαυσε νὰ κοιμᾶται «μὲ τῆς κόταις». Ἀφ' ἐτέρου ἤρχισαν νὰ τὸν πῆζον χρηματικὰ στενοχωρία.

Ἡ κυρία Ἐρασμία τοῦ εἶδεν ὀλίγα πράγματα, μάλιστα ἀφότου ἐγγόρῃσεν ὅτι συνέζη μετὰ τῆς Τηνιακίας. Τοῦ εἶχε κἀμὴ μάλιστα καὶ παρατηρήσεις τινὰς, ἀλλ' ὁ Ἀριστοτέλης δὲν ἦτο ἐξ ἐκείνων οἵτινες δέχονται συμβουλὰς. Δὲν εἶχε νὰ δόσῃ λογαριασμὸν εἰς κανένα καὶ νὰ μὴ τὸν παρασκοτίζον γιατί τὸν ἤξουσαν εἰς ἦσαν, ὅταν τὸν ἐπιανὰ τὰ δαιμόνια του! Ἐγῆλασε μόνον μὲ τρόπον διαφανοῖσάντα τὴν ἐπιτιμον μητέρας του, ὅταν αὐτὴ τοῦ εἶπεν, ὅτι ἡ Μαριώρα ἔλεγεν ὅτι τὴν εἶχε στεφανωθῆ. Δὲν ἔπερε νὰ ἀφῆν νὰ τὸν ἐκθέτῃ εἰς μίαν παλρογυναῖκα.

Ἄλλ' ὁ Ἀριστοτέλης εἶχεν ἕνα ἄλλον πόρον εὐκόλου κέρδους τοῦ ὁποῖου ἡ γοητεία πρὸ πολλοῦ τὸν εἶχε κυριεύσει. Εἶχε τὸ χαρτοπολῆγρον. Καὶ ἤρχισε νὰ διανυκτερεύῃ εἰς τὰ χαρτοπαίκτητα, ὅποθεν ἐπέστρεφε περὶ τὰ ἐξημερώματα, ὄχρος, κενικῶς καὶ δούλοισιν. Καὶ ἡ Μαριώρα τὸν ἀνέμενε μέχρι πρωτῆς, ἐν ἀγωνιάδῃ ἀνησυχίας, μὴν εἶχε πᾶθ τίποτε, μὴ τοῦ εἶχε συμβῆ τίποτε κακόν εἰς νὰ μὴ εἰς τὰ ὁποῖα ἐσῆγχαζε καὶ τὰ ὁποῖα ἡ ἀνισχυρῆσ ἀσθεγῆ ἔμνητευσεν ὅτι δὲν ἦσαν καλὰ. Ἄλλ' ἡ ἐκδήλωσις αὐτῆ τῆς ἀγάπης αὐτῆς ἤρχισε νὰ τὸν ἐνοχλῆ καὶ τὸν ἐξοργίσῃ. Διὰ τὸ δυστυχῆ γυνὴ ἠγαγκάζετο, ἅμα τὸν ἤκουον ἐρχόμενον, νὰ κατακλίνεσται καὶ νὰ προσποιεῖται ὅτι ἀφουρνίσει τὴν στιγμὴν ἐκείνην. Πρᾶϊαν τινὰ ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐτόλμωσε νὰ τὸν ἐρωτήσῃ διατὶ ἐβράδιεν τόσο καὶ νὰ τοῦ παρατηρήσῃ ὅτι δὲν ἔκαμε καλὰ νὰ ξενυκτεῖσται καὶ νὰ παύσῃ χαρτί.

— Ἄμ' ἂν δὲν παύσω χαρτί, πῶς θὰ ζήσω; μὲ τὴν προκί σου; τῆς εἶπεν ἄγριος. Νὰ μὴ κἀμῃς τὴ χάρι νάφης τῆς συμβουλᾶς ἀκούεις;

Καὶ κατακλιθεῖς τῆς ἔστρεψεν τὰ νῶτα ἐνῶ δὲ αὐτὸς ἔσπερχεν, ἡ δυστυχὴς γυνὴ ἐκλαλε πικρῶς, καταπλύνουσα τοὺς λυγμούς τῆς διὰ νὰ μὴ ταράξῃ τὸν ὕπνον του! (

Ο ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ ΥΠΝΩΤΙΣΤΗΣ

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΜΑΘΕΤΕ ΟΛΑ ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΤΕΧΝΗΝ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΥ; ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΤΕ ΤΗΝ ΚΩΜΩΔΙΑΝ ΑΥΤΗΝ

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ

Σουλτάνος.— Στήν κουζίνα;
Καραγκιόζης.— Μάλιστα. Ή μυρουδιά τών φαγητῶν τραβάει τὰ πνεύματα. Ἀκούστε ἐμένα.

Χατζηαδάτης.— Ὁ κύριος ἀπὸ δῶ,
Σουλτάνε μου, ξέρει πολὺ καλά τὴ δουλειά του. Νὰ εἰσθε ἤσυχος.

Σουλτάνος.— Στὴν κουζίνα, στὴν κουζίνα.

Καραγκιόζης.— Γιατί σοῦ λέω.

(Κατεβαίνουν ὅλοι στὴν κουζίνα, ὅπου ὁ Καραγκιόζης βλέπει ἕνα πελώριο τραπέζι γεμάτο κρέατα καὶ λαχανικά).

Σουλτάνος.— Τὸ τραπέζι χρειάζεται γιὰ τὴ δουλειά σας, κύριε;

Καραγκιόζης.— Αὐτὸ εἰδὼ κάνει.

Σουλτάνος.— Πῶς; Τὸ τραπέζι τῆς κουζίνας! Μὰ εἶναι δυνατόν νὰ κινηθῇ αὐτό; Αὐτὸ τζάνεμ, ἔχει ἀπάνω πενήντα ὀκάδες πράγματα.

Καραγκιόζης.— Δὲν πειράζει. Ἐγὼ ἔχω τόσο πολὺ μαγνητισμὸ ὥστε μπρῶ νὰ τὸ σηκώσω ὀλόκληρο ὅπως εἶναι.

Σουλτάνος.— Τί λές, τζάνεμ; Κοτζάμ τραπέζι θὰ σηκώσης;

Καραγκιόζης.— Μονάχ τραπεζί. Ἀμ' νὰ δῆτε λιγοχρονέμενε μου, Σουλτάνε, ὅταν μοῦσθη ὁ μεγάλος μαγνητισμὸς πῶς σηκώνω τότε ὄχι μονάχ τραπεζί, ἀλλὰ καὶ χρηματοκιβώτιο ὀλόκληρο.

Σουλτάνος.— Ἐσὺ λοιπὸν ἀδρεφέ μου εἶσαι μεγάλος ὑπνωτιστής.

Καραγκιόζης.— Βέβαια. Μεγάλος οἰονευματιστής. Λοιπὸν πάμε.

Σουλτάνος.— Πάμε.

Χατζηαδάτης.— Ἐμένα μὲ χρειάζεσθε;

Σουλτάνος.— Ἐπειδὴ ἔχω νὰ ἐρωτήσω σπουδαῖα πράγματα τὸ πνεῦμα, δὲν θέλω νὰ εἶναι ἄλλος μπροστά. Περίμενε, Χατζηαδάτη μου, στὸ μουςαφροντά κι' ἄμα τελειώσουμε θάρθουμε νὰ σ' ἀνταμώσουμε. Δὲν θ' ἀργήσουμε ἄλλωστε.

Καραγκιόζης.— Νά, ἄμα τελειώσουμε θὰ σοῦ πῶμε νὰ πᾶς νὰ φωνάξης τὸν παπᾶ. Ὦχ, ὦχ.

Σουλτάνος.— Τί ἐπάθες, τζάνεμ!

Καραγκιόζης.— Νά, μὲ πιάνε ἕνα κρέατο.

Σουλτάνος.— Τί σοῦσθη;

Καραγκιόζης.— Αὐτὸ πού μοῦσχηται.

Σουλτάνος.— Τί σοῦσχηται;

Καραγκιόζης.— Νά, μὲ πιάνε ἕνα κρέαμα σὰν λύσσα καὶ σὰν ἀνεμοβλογιά κι' ὅλο θέλω νὰ ξύνομε κι' ὅλο θέλω νὰ φωνάξω.

Σουλτάνος.— Τί μὲ λές;

Καραγκιόζης.— Δὲν εἶναι τίποτα, μὴ φοβάσαι. Εἶναι ὁ μαγνητισμὸς. Πάμε γρήγορα νὰ κάνουμε τὸ τραπέζι γιὰ νὰ μὴ μοῦ φύγη.

Σουλτάνος.— Πάμε, πάμε.

(Πάνε καὶ οἱ δύο στὴν κουζίνα καὶ κάθονται μπροστὰ στὸ μεγάλο τραπέζι, ἐπάνω στὸ ὁποῖον βάζουν τὰ χεῖρα τους).

Καραγκιόζης.— Τραπεζί μου, σήκωσε τὸ ποδαράκι σου. Τί πνεῦμα εἶσαι; Καλὸ, κακὸ γιὰ κακὸ καὶ ψυχρὸ; Ἄν εἶσαι τὸ πνεῦμα τῆς γυναίκας μου σὲ διατάξω νὰ φύγης.

Σουλτάνος.— Μά, μπρὲ παιδί μου, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ κινηθῇ τὸ τραπέζι ἀφοῦ ἔχει ἀπάνω τόσα κρέαματα; Δὲν βλέπεις; Κρέατα, ντομάτες, μελιτζάνες, σταφύλια.

Καραγκιόζης.— Ἄ, δὲν ἔχει κρεμμιά σημασία αὐτό. Τὰ πνεύματα εὐχαριστοῦνται νὰ βλέπουνε διάφορα φαγητά. Νά, νά.

Σουλτάνος.— Τί εἶναι;

Καραγκιόζης.— Προσοχή! Τὸ τραπέζι σηκώνει τὸ πόδι του. Τί πνεῦμα εἶσαι καλόν; Καλόν, ἔ; Πῶς σὲ λένε; Ἀφέντη μου, βλέπεις;

Σουλτάνος.— Βλέπω, Καραγκιόζη μου,

βλέπω. Ἄ, αὐτὰ εἶναι ὑπέροχα πράγματα, καταπληκτικά.

Καραγκιόζης.— Σιωπή. Ἦλθε τώρα τὸ πνεῦμα τοῦ πατέρα σας.

Σουλτάνος.— Τί λές, τζάνεμ; Τὸ πνεῦμα τοῦ πατέρα μου;

Καραγκιόζης.— Μάλιστα.

Σουλτάνος.— Τί κάθεται καὶ μοῦ λές; Ὁ πατέρας μου εἶναι ζωντανὸς ἀκόμα.

Καραγκιόζης.— Ἴσως νὰ εἶναι ζωντανὸς ὁ πατέρας σας, πανισώτατε, ἀλλὰ ἐκεῖνος πού σὰς γέννησε δὲν εἶναι ζωντανός.

Σουλτάνος.— Μίλα καλά, παιδί μου.

Καραγκιόζης.— Μάλιστα.

Σουλτάνος.— Δηλαδή;

Καραγκιόζης.— Δηλαδή εἶχατε δύο πατεράδες. Ἐναν τὴν καθημερινὴ καὶ ἕναν τὴν σόλη.

Σουλτάνος.— Ὡστε ἡ μητέρα μου;

Καραγκιόζης.— Ἡ μητέρα σας φαίνεται πῶς τὸ εἶχε δίπορτο.

Σουλτάνος.— Αὐτὸ πού μαθαίνω εἶναι καταπληκτικόν. Τώρα μπορεῖς νὰ μάθης τὸ ὄνομα τοῦ πραγματικοῦ πατρός μου, δηλαδή ἐκεῖνου πού μ' ἐγέννησε;

Καραγκιόζης.— Μάλιστα. (Σκύβει κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ κάτω λέει κρυφά).

Σουλτάνος.— Τί κάνεις αὐτοῦ τζάνεμ;

Καραγκιόζης.— Ρωτᾶω τὸ πνεῦμα.

Σουλτάνος.— Ρωτᾶς γιὰ τὸ ὄνομα;

Καραγκιόζης.— Μάλιστα.

Σουλτάνος.— Λοιπὸν πῶς τὸν ἔλεγαν τὸν πραγματικὸ μου πατέρα;

Καραγκιόζης.— Μουσταφάραγα.

Σουλτάνος.— Μουσταφάραγα;

Καραγκιόζης.— Μάλιστα.

Σουλτάνος.— Περίεργον!

Καραγκιόζης.— Γιατί;

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ

«Στὸ ἀγαπώμενο πλᾶσμα, τί εἶνε λοιπὸν αὐτὸ πού ἀγαποῦμε; Ἐνα μεταξωτὸ ὕφανσμα; Ἐνα χουστὸ βραχιόλι, ἕνα χεῖνι μυρωδάτο; Ὅχι, αὐτὸ πού ἀγαποῦμε σὲ σὰς, κυρία, εἰσθε σεῖς ἢ ἴδια».

Αὐτὰ λέγει ὁ Μυσοῦ, γιὰ τὴ γυναῖκα.

Ὁ Ἴταλὸς Ἄγγελος ντὲ Φερστεζονόλε, μεγιστάν κατὰ τὸν 16ον αἰῶνα, εἰς λόγον περὶ καλλονῆς ὁ ὁποῖος φαίνεται ὅτι ἀναφέρεται εἰς τὴν θαυμαστὴν Ἰσότα ντὲ Ραμίνι, τοῦ Πάστρι, λέγει:

«Ἡ γυναῖκα πρέπει νὰ εἶνε ὑψηλὴ, λυγρὴ, μὲ λαιμὸν εὐκαμπτον καὶ λεπτὸν, μὲ μαῦρα μάτια καὶ ξανθὰ μαλλιά, ὅσο τὸ θανατὸν περισσότερον βοστρυχάδη, μὲ μύτην λεπτὴν, εὐθεῖαν εἰς τὸ ἄκρον καὶ ἐλάχιστα ἀνασηκαμένην. Τὸ στῆθος νὰ εἶνε καμπύλον, τὸ στέφρον λευκόν, εὐθὺ ἢ ἄμεικτον.

— Ὁ ἄνδρας δύο ἡμέρες τῆς ζωῆς του εἶνε εὐτυχισμένος: ἢα ὅταν παντρεύεται κι' ἄλλη μιά ὅταν θάρη τὴ γυναῖκα του.

— Ὅσο χτυπάτε τὴ γυναῖκα τόσο γίνεσται μαλακότερη.

— Τὸ νερὸ κι' ἡ γυναῖκα πηγαίνουν ὅπου τοὺς πᾶνε.

— Ἡ γυναῖκα γελάει ὅταν μπορεῖ, κλαίει ὅμοσ ὅταν θέλει.

— Ἡ γυναῖκα κρύβει τὴν πονηριά της ὁπως ἡ γάτα τὰ νύχια της.

— Γλώσσα γυναίκα εἶνε πιὸ κοφτερὴ ἀπὸ Τοῦρκικὸ σπαθί.

— Τὴν γυναῖκα νὰ τὴν ἀκοῦς μιά φορὰ στῆς χίλιες.

Π. ΝΑΛΕΟΤ

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΣΒΙΝΓΚΟΥ

ΑΠΑΓΟΓΗ

Ἔλα νὰ πάμε σ' ἕναν κόσμο ἄλλο, κ' ἐκεῖ νὰ κτίσουμε χρυσὴ φωλιά, ἐκεῖ τὸ ἄχτι μου νὰ βγάλω, ἐκεῖ νὰ σὲ χορτάσω ἀπὸ φιλιὰ.

Μακρονὰ ἀπὸ τὴ λίρα καὶ τὰ [φέστα

θὰ ζήσουμε οἱ δύο μᾶς μιά [χαρά,

κι' ἂν τύχη καὶ μοῦ φτιάξῃς [καρμιὰ φέστα

θὰ σοῦ τὸ συγχωρῶ κάθε φορὰ. Κρεββάτι θάρχομε τῆς γῆς τὸ [χῶμα,

κρεββάτι χωρὶς ψύλλους καὶ [κομποῖς

καὶ γιὰ φαί μέρα καὶ νύχτα [ἀκόμα

θὰ τρώμε ἀγοιόχορτα καὶ κο- [κοριοῦς.

Ὅτε ἐμπορεῖς οὔτε χρυσοχοεῖα μὰ οὔτε μανικιοῦ καὶ πεντικιοῦ, τὰ πάντα μὲ ἀπλότης καὶ ἡσυχία τὰ πάντα ἕνα φιλι καὶ μιά ἀμοῖο.

Δὲν θὰ μᾶς ἔρχεται κανένας γιὰ τὸ νοικεῖ οὔτε γιὰ φόρους καὶ ἐπιτηδεύματα, ὁ κόσμος ὅλος σ' ἐμᾶς θ' ἀνήκη κ' ἐμεῖς θὰ ζοῦμε μὲ τὰ πνεύματα.

Κι' ὅταν γκορνιάσουμε καὶ τσακωνόμαστε καὶ πόνεις καρμιὰ πέτρα στὸ θυμὸ σου καὶ τὰ κεφάλια μᾶς ἀνοῖγουμε καὶ ματιονό- [μαστε

δὲν θὰ τὸ πέρνει εἰδήσῃ ὁ διπλανὸς σου.

Μακρονὰ, τοῦ μακρονὰ θὰ πάμε, πέτρα στὰ πεῦκα, μέσ' τὰ ρεῖκια κι' ἂν θέλομες κι' ἂν ἀγαπάμε θὰ πλέξουμε στεφάνι ἀπὸ ραδικία.

Καὶ θὰ τὸ βάλομε στὴν κεφαλὴ μᾶς καὶ μόνοι μᾶς θὰ εἴμαστε κομπάρσοι κι' ὄρκος θὰ εἶναι τὸ φιλι μᾶς καὶ κάποιο πνεῦκο μαξιλάρι.

Ἄλλὰ δὲν λὲς τὸ ραί. Σὺ κακοφαίνεται νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν κίνησι τοῦ κόσμου, νὰ παῖση πεῖα ἢ γάμπα σου νὰ φαίνεται καὶ σὰν κοκόντα γάρχουσι ἐμπρός μου.

Θέλεις τὰ Ντάογκ καὶ τὰ ἱπποδρόμια, θέλεις νὰ θέατρα καὶ τῆς ποιεμέσες, θέλεις νὰ σέρονσαι στὰ τεζοδρόμια μαζὴ μὲ τόσες λέσες.

Θέλεις νὰ πίνῃς οἶζο, θέλεις καὶ ὄγιο καὶ πόκερ καὶ ρουλίνα νύχτα-μέρα, θέλεις νὰ παίζῃς στὰ σεπαρὲ κρυφτό, θέλεις νὰ εἶσαι ἢ δεσποινὶς μητέρα;

Πολὸ καλά. Φεῖγω κ' ἐγὼ μοιγῶς κι' ἂν μετανοήσης θάρμαι βράχος, κι' ἂν μετανοήσης γιὰ τὴ στάσι σου αὐτῆ, γράψε μοῦ τὸ μὲ μαῦρο μελάνι, γράψε μοῦτο σὲ μαῦρο χαρτί. Ο ΣΒΙΝΓΚΟΣ

ΠΡΟΣΦΥΓΟΠΟΥΛΕΣ

Τί τὰ θέλετε, ἀγαπητοί μου. Ἡ προσφυγο- πούλες μᾶς κατέκτησαν. Ἰπσοκέλησαν εἰς ἕλα τὰς ἀπέθλας μᾶς, εἰς τὸ νοικοκυριό, εἰς τὰ γράμματα, εἰς τὸν ἔρωτα, εἰς τὴν ἐργασίαν καὶ εἰς τὸν φερμινισμὸν ἀκόμη. Πρὸ ἡμερῶν ἔ- τυχα εἰς τὴν γέαν Ἰωάναν τὴν ὄραν πού ἔχο- λούσαν τὰ ἐργοστάσια. Χιλιάδες κορτίσια εἶ- χαν πλημμυρίσει τοὺς δρόμους καὶ διηθύνοντο στὰ σπύτια των χρυσοῦμενα, πεταχτά, χωρὶς κα- νένα ἴχουσ κάποιου στὸ πρόσωπο. Ἐφαίνοντο σὰν νὰ ἐγύριζαν ἀπὸ κάποιο χορευτικὸ γκροπὲ κα ὄχι ἀπὸ μιά ἐπιπνονον ἐργασία, πού τοὺς τσακί- ζει τὰ νεῦρα ὅλη τὴν ἡμέρα.

Πόσον ὀμορφα ἀρχίζει ἡ νέα ζωὴ ἐκεῖ πέρα καὶ πόσον χαρούμενοι γίνονται οἱ ἀγῶνες γιὰ τὴν ἐπανάκτησιν μᾶς παλῆς εὐτυχίας, πού ἐπίνγηκε μᾶς στὸ αἶμα κάποια θλιθερὴ μέρα ἐκεῖ κάτω...

Ὅδδᾶποτε ἄνδρες δὲν εἰργάσθησαν μὲ τόσον πά-θος γιὰ μιά ἀναθημοεργία ὅσο ἡ προσφυγο- πούλες.

Τῆς βλέπετε καὶ νομίζετε ὅτι κάθε κίνησις των, κάθε βλέμμα των σὰς λέγει:

— Ἐδὼ εἴμεθα. Ἐργαζόμεθα ὅλες γιὰ τὴν Νέα Σμύρνη. Κι' ἡ Σμύρνη αὐτῆ θὰ εἶναι ἑραιό- τερὴ καὶ δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ μᾶς τὴν πάρη κανεῖς.

Ἄλθῆθα, πόσα πράγματα μποροῦσαν νὰ δι- δαχθοῦν ἀπὸ τῆς προσφυγοπούλες ἢ ἀπαιτη- κῆς ἀπέθλας μᾶς. Ἐάν ἤθελαν.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ